

ærede Ordfører for Venstre (C. O. Pedersen) talte om, at man maatte kunne spare paa disse Storbæløb. Thi vi vilde selvfølgelig ikke have noget imod at foretage Nedsættelser, der skyldtes Prisdald. Men her drejer det sig, som sagt, om at standse og udskyde visse offentlige Arbejder, som normalt var planlagt udført i det kommende Finansaar. De Arbejder, der her er Tale om at standse, er altsaa ikke Arbejder, der er sat i Gang ekstraordinært paa Grund af Arbejdsløshed, men det er ganske normalt planlagte Arbejder, og det endda i en Krisetid. Jeg beder om, at man her i Tinget vil bemærke Forskellen. Medens den tidligere Regering søgte, saa vidt Statshusholdningens Balance tillod det, at sætte de flest mulige offentlige Arbejder i Gang, og bl. a. jeg endnu saa sent som i Efteraaret, da det gunstige Resultat for Finansaaret 1926—27 allerede kunde overses af den daværende Finansminister, gik til Finansudvalget og fik dets Samtykke til Fremskyndelse af offentlige Arbejder til et samlet Beløb af 3,1 Mill. Kr. i Finansaaret 1926—27, hvilke Arbejder er under Udførelse uden at have forstyrret Aarets gode Balance, hvad Tillægsbevillingslovsforslaget jo viser, saa foreligger der altsaa nu Forslag om ekstraordinært at standse for 2½ Mill. Kr. normale offentlige Arbejder i en Erhvervskrise. Hvad det betyder Landet over af Stilstand og øget Arbejdsløshed, kan jo enhver regne ud. Fraset visse Materialer af udenlandsk Arbejde, saasom Skinner til Sporforstærkninger, som vel i øvrigt allerede er indkøbt og ligger paa Lager, samt visse Dele af Sikringsanlæg, drejer det sig for største Delen om indenlandsk Materiale, om dansk Arbejde, og foruden de ved selve Anlægsarbejderne beskæftigede Arbejdere vil Teglværker, Entreprenørfirmaer, Skærvfabrikker og de til Bygningsindustrien knyttede Erhverv komme til at mærke denne kunstigt fremkaldte yderligere Arbejdsløshed.

Jeg beder ogsaa det høje Ting bemærke, hvorledes de to Partier, de Konservative og det radikale Venstre — som endnu i Efteraaret fulgte den da siddende Regering med Hensyn til dens Bestræbelser for at skaffe øget offentligt Arbejde, og som under Forhandlingerne her i Tinget om Kriseforanstaltninger, bl. a. den sidste Forhandling i Anledning af mit Partis Forespørgsel forleden, stadig har bebrejdet Regeringen, at den ikke iværksatte positive Kriseforanstaltninger — hvorledes disse to Partiers Repræsentanter i Finansudvalget følger Venstres og dets Ministeriums Forsøg paa at standse normalt Arbejde og kunstigt for-

øge Krisen, det radikale Venstres Repræsentant i tykt og tyndt, medens de konservative Repræsentanter kun gør en Undtagelse med Hensyn til de skinnefrie Vejforbindelser til et Beløb af 280 000 Kr. Jeg ser her bort fra Nedsættelsen af Bevillingen til Horsens Station, som alle, ogsaa Ministeren selv, forstaar jeg, er villige til at frafalde.

Jeg beder de Konservative om at overveje, at de her, i Stedet for positivt at lette Erhvervskrisen, faktisk forstærker denne ved at lade normalt planlagte Arbejder udgaa, og jeg beder det ærede Medlem Hr. P. Munch, der forleden proklamerede som et af det radikale Partis Kriseprogram-punkter Igangsættelse af offentlige Arbejder, lægge Mærke til, at han, hvis han vil følge sit Partis Repræsentant i Finansudvalget, om et Øjeblik vil komme til at stemme for det stik modsatte, nemlig for at standse normalt planlagte Arbejder. Jeg anbefaler ved den kommende Afstemning at stemme imod alle de Ændringsforslag, der betyder en Udskydelse af offentlige Arbejder.

Jeg vil dernæst gerne omtale et Par Samraad, der har været afholdt med den højtærede Minister. Det første Samraad angaar Ophævelse af Tjenestemænds Adgang til at føre Forhandling om tekniske Spørgsmaal. Herom var der som bekendt af det foregaaende Ministerium givet visse Regler, som det har været en af den nuværende Ministers første Handlinger igen at ophæve.

Jeg vil gerne først med ganske faa Ord trække Forhandlingsrettens Historie op. Indtil 1903 havde Organisationerne ingen Adgang og ingen Ret til at forhandle med Administrationen, Organisationsretten var overhovedet ikke anerkendt. Den 29. Juli 1903 gav Ministeren for offentlige Arbejder Statsbanernes Funktionærer og Arbejdere Ret til at danne Foreninger og gav samtidig disse Foreninger Ret til at søge Forhandling med Administrationen om tjenstlige Spørgsmaal. Under 4. Maj 1910, 7 Aar efter, udvidedes denne Forhandlingsret til at gælde alle de 4 store Etater, Jernbane-, Post-, Telegraf- og Toldetaterne, og selve Forhandlingsretten udvidedes derhos saaledes, at det tillige blev en Pligt for Administrationen, naar der forberedtes Forandringer i bestaaende Lønregler, i Arbejdstid, i de ansattes personlige, retslige Stilling i Etaten og lignende ikke-tekniske Forhold, da forinden at forhandle med Organisationerne derom. Disse to Bestemmelser om Forhandlingsretten er givet administrativt, og den sidstnævnte Bestemmelse lovfæstedes senere i Tjenestemændsloven af 1919 gældende for